

Arrest

nr. 302 139 van 23 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 31 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op respectievelijk 29 augustus 2021 (verzoeker) en 12 oktober 2021 (verzoekster) en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 5 november 2021.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 oktober 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) en het dossier van verzoekster op 24 oktober 2022. Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 21 maart 2023.

1.3. Op 1 augustus 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 2 augustus 2023 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van H. M. V. S. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben, en geboren en opgegroeid te zijn in Armenia (dep. Quindio). In diezelfde regio heeft u gewoond in de wijken Santander en Libertadores, en u woonde eveneens een tijdje in de hoofdstad Bogota. Na het voltooien van de middelbare school volgde u een technische opleiding tot loodgieter. Daarna heeft u gewerkt voor overheidsbedrijven waarbij u verantwoordelijk was voor de herstellingen van aquaducten. Aanvankelijk had u een relatie met een zekere S.(...) K.(...) D.(...) M.(...) B.(...) met wie u samen drie dochters heeft.

Op 10 oktober 2010 verhuisde u met uw toenmalige gezin naar Tumaco (dep. Nariño) omdat u naar deze locatie uitgestuurd werd door uw werk. U baatte er ook een handelszaak uit waar zaken als gasflessen verkocht werden.

Op 1 februari 2012 deed u samen met een collega een herstelling in een discotheek, toen jullie plots een man uit het gebouw zagen stappen richting een motorfiets. Kort daarna begaven jullie zich naar het politiecommando van Tumaco om daar eveneens iets te gaan herstellen. Toen jullie daar waren, explodeerde er buiten aan het commando een motorfiets. De bomaanslag eiste een tol van 7 à 8 doden en 70 à 80 gewonden. Zelf kreeg u enkele glassplinters in het hoofd. Diezelfde namiddag waren personen van de ordediensten naar u op zoek met de vraag een getuigenis af te leggen, maar u ging daar niet op in. Naderhand werden vijf personen opgepakt, onder wie de man die u eerder uit de discotheek had zien wandelen en ook de eigenaar van dat pand. Drie dagen na de aanslag kwamen er vier individuen naar uw huis. Ze gaven u drie dagen de tijd om het dorp te verlaten omdat u een getuige was, en bedreigden u impliciet met de dood.

U verhuisde op 18 februari 2012 halsoverkop met uw gezin naar Armenia, waar u zich vestigde in de wijk Buenos Aires binnen Quimbaya. Op 1 maart 2012 diende u een aangifte in bij de Personeria in diezelfde stad. U werd vervolgens uitgeroepen als slachtoffer van het gewapend conflict, waarbij jullie kortstondig een financiële vergoeding ontvingen. Jullie kregen echter geen beschermingsmaatregelen. Te langens leste liep uw relatie met uw partner op de klippen vanwege alles dat voorgevallen was. Zij vertrok met uw dochters en u weet sindsdien niet meer waar zij zich bevinden.

Tijdens uw periode in Buenos Aires / Quimbaya zette u uw werkzaamheden voor de overheid verder, en u was verder ook verantwoordelijk voor de aflevering van waterfacturen aan huis. U begon eveneens na uw uren vrijwillig te werken als sociaal leider, waarbij u zich ontfermde over personen uit de buurt met psychologische of verslavingsproblemen, personen met een beperking, daklozen en leden van de LGBTI-gemeenschap. U bracht hen samen op het gemeentebestuur, waar zij de nodige zorgen en workshops konden krijgen, en deed dat in samenwerking met de lokale gemeenschapsraad (junta de accion comunal).

In 2016 leerde u uw huidige partner Y.(...) C.(...) H.(...) (CG xxx; OV xxx) kennen. Zij heeft ook een dochter uit een vorige relatie en inmiddels ook een kleindochter. U en Y.(...) gingen samenwonen in 2017 en trouwden datzelfde jaar in maart. Zij werkte als secretaresse op het gemeentebestuur, maar was op haar beurt geen sociaal leider. Wel vergezelde zij u soms tijdens enkele van uw sociale activiteiten.

Op 28 juni 2017 kreeg u een dreigbrief, gericht aan u, te zien, die één dag eerder op het gemeentehuis was toegekomen. De brief kwam uit van een zekere . die tot de misdadgroep Los Rastrojos behoort, en vermeldde dat u gevisieerd werd door uw sociaal werk en ook dat zij u reeds kenden vanwege de eerdere feiten in Tumaco (en de arrestatie van de eigenaar van de discotheek aldaar). U moest volgens de brief zo snel mogelijk het dorp verlaten en werd opnieuw impliciet met de dood bedreigd. U sprak hier met niemand van uw sociale gemeenschap over en zette onmiddellijk uw activiteiten stop, hetzelfde geldt voor uw andere werkzaamheden. Wel deed u op 3 juli 2017 opnieuw aangifte bij de Personeria.

Eén of twee dagen later vertrok u alleen naar Pereira (dep. Risaralda), waar u met de hulp van een collega kon gaan onderduiken in een afgelegen finca. Toen u daar was, ontving u een brief van de politie waarin stond dat er u bescherming zou worden geboden vanwege een instelling genaamd UNP (Unidad Nacional de Proteccion), maar daar kwam in de praktijk niets van in huis. In 2018 besloot u het land te verlaten, en u reisde daarvoor uiteindelijk op 13 april 2019 naar Cali om 's anderendaags, alleen, het vliegtuig te nemen naar Madrid in Spanje. Door een technisch probleem werd uw vlucht uitgesteld en kon u pas effectief vertrekken op 16 april 2019.

Op 17 april 2019 kwam u aan in Madrid, waar u gedurende vier dagen op hotel bleef. Daarna reisde u naar Ibiza, waar u onderdak vond en in het zwart begon te werken als loodgieter. U diende er eveneens een verzoek om internationale bescherming in. Vervolgens sloeg de coronapandemie toe en ontving u een verblijfsplaats van lokale autoriteiten. U had ook een persoonlijk onderhoud bij de Spaanse asielinstantie. In oktober 2020 reisde u naar Santander, waar u een vriend leerde kennen actief in het vrachtwagentransport. U ontving in deze periode een negatieve beslissing voor uw asielaanvraag in Spanje, waarop u uiteindelijk het land verliet en op 13 maart 2021 over land naar België reisde met behulp van deze vriend. U kwam aan in België op 13 maart 2021 en diende op 5 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op basis van de Dublinverordening betekende de DVZ u op 4 april 2022 een Bijlage 26quater, waarbij Spanje akkoord ging met een terugnameverzoek. Uiteindelijk werd België toch verantwoordelijk geacht voor de behandeling van uw verzoek.

In december 2021 kreeg uw echtgenote Y.(...), die op dat moment op het kantoor van een schoonmaakbedrijf in Quimbaya werkte, een oproep op de telefoon van haar werk. Het was een onbekende man die wilde weten waar u zich bevond en, nadat uw vrouw zei dat niet te weten, begon aan te dringen. In totaal ontving zij vijf oproepen op haar werktelefoon, vermoedelijk van diezelfde man, die haar vertelde dat hij werkte voor Ma.(...). Het laatste telefoontje vond plaats op 4 of 5 april 2022. Toen uw echtgenote opnieuw antwoordde niet te weten waar u was, begon de persoon aan de andere kant van de lijn haar uit te schelden en expliciet met de dood te bedreigen. Zij haakte in en belde onmiddellijk voor advies naar een vriend die bij de SIJIN (onderzoekspolitie) werkte. Ook diende zij diezelfde dag een online aangifte in bij de Personeria. Zonder het middenkader van uw werk in te lichten van de bedreigingen, diende uw echtgenote op 8 april 2022 haar ontslagbrief in. Vervolgens reisde ze met de bus via Armenia naar Medellin, waar zij een week bij haar zus verbleef, om daarna een bus te nemen naar Bogota en van daaruit, alleen, op 1 mei 2022 met het vliegtuig naar Madrid te reizen. Na een periode van vier dagen op hotel reisde zij met het vliegtuig verder naar Parijs, van waaruit zij op 5 mei 2022 over land naar België reisde. Op 29 juli 2022 diende uw echtgenote eveneens een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

In februari 2022 werd uw stiefvader (i.e. de huidige partner van uw moeder) bedreigd en hardhandig aangepakt toen hij aan het werk was op zijn finca. Zijn belagers wilden weten waar u was en probeerden hem te vermoorden maar, aangezien hij weerstand bood, zijn zij hier niet in geslaagd. Uw biologische vader werd in april 2022 eveneens bedreigd zodoende uw locatie te achterhalen. Uw stiefvader (D.(...) R.(...) N.(...); CG xxx), uw moeder (A.(...) M.(...) S.(...) D.(...) V.(...); CG xxx) en uw nichtje kwamen eveneens naar België. Zij dienden op 4 oktober 2022 een eigen verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

In geval van een terugkeer vrezen u en uw echtgenote de FARC (meer bepaald Grupo 21 daarbinnen) alsook de paramilitaire groepering Los Rastrojos.

Ter staving van jullie verklaringen dienden jullie volgende documenten in: uw internationaal paspoort en dat van uw echtgenote (originelen gezien), de identiteitskaart van uw echtgenote (origineel gezien bij DVZ), jullie huwelijksakte (kopie), een brief van de gemeenschapsraad van Quimbaya (origineel), een overzicht van de werkposten van uw echtgenote (kopie), haar ontslagbrief (kopie), een besluit van de Colombiaanse slachtoffereenheid dd. 02/03/2012 (kopie), een verzoekschrift tot politiebescherming voor uzelf dd. 16/07/2017 (kopie), enkele uitgeprinte artikelen uit de pers (kopieën), e-mailverkeer tussen u, de politie en de Unidad de Proteccion (kopieën), een schermopname van de voortgang van uw zaak in het computersysteem van de Colombiaanse overheid, een verzoekschrift tot politiebescherming voor uw echtgenote dd. 08/04/2022 (kopie), twee verzoekschriften tot politiebescherming voor uw vader dd. 14/02/2022 alsook e-mailverkeer hieromtrent (kopieën), een document aangaande de medische verzorging voor uw stiefvader na de moordpoging (kopie) en uw negatieve beslissing van de Spaanse asielinstantie (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft

aangetoond, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Immers kan er geen geloof worden gehecht aan de opeenvolgende problemen die u in uw land van herkomst zou hebben gekend. In eerste instantie is het opmerkelijk dat u geen aangifte hebt ingediend bij de ordediensten van Tumaco en u daar evenmin verklaringen hebt afgelegd in de directe nasleep van de aanslag op 1 februari 2012. Uit uw beschrijvingen volgt immers dat u een kroongetuige moet zijn geweest, en daarbij had u reeds vernomen dat u door het parket was opgeroepen (CGVS p.17, p.20-21). Dat u naar eigen zeggen “geen officieel bevel of dergelijke” daartoe hebt ontvangen en u een tweetal weken later Tumaco verliet zonder nog contact te hebben gehad met de plaatselijke parket- of politiediensten, is weinig aannemelijk. In de context van een zaak met zo veel slachtoffers, had u dat logischerwijze niet zomaar kunnen afwimpelen en had men u desnoods opgepakt voor een verklaring. Op die manier maakte u zich immers eveneens verdacht. Uw nalatigheid in dit verband is des te opvallend wetende dat u één maand later, na een verhuis naar een andere stad, wél een klacht zou hebben ingediend bij Personeria (CGVS p.17), een andere officiële instantie die naar eigen zeggen uw gegevens doorstuurde naar het parket en naar de politie (CGVS p.26). Waarom u desondanks deze twee diensten niet benaderde toen u nog in Tumaco was, is dan ook niet duidelijk. Ook op andere vlakken zijn uw verklaringen niet samenhangend. Zo beweerde u enerzijds dat er na de aanslag een collega naar u toekwam om te zeggen dat u de dader gezien had (CGVS p.17, p.21) maar toen het CGVS u later bevroeg over deze persoon kon u, ondanks dat beweerde gesprek, amper toelichting geven. Of uw collega de persoon kende die jullie net voor de aanslag naar buiten zagen wandelen, bent u niet zeker (CGVS p.20), en of hij (in tegenstelling tot u) naderhand wel aangifte had gedaan, hebt u evenmin weet van (CGVS p.22). Zelfs op de vraag of hij eveneens problemen had gekregen – en hij bijvoorbeeld ook door ‘los Rastrojos’ bedreigd werd zoals u – kon u vreemd genoeg geen antwoord geven (CGVS p.23). Dit is erg opmerkelijk. Er kan worden verondersteld dat u de zaak met hem besprak of op zijn minst enkele vragen stelde voor uw eigen veiligheid. Wat die bedreigingen betreft, is het voorts nog noemenswaardig dat u van uw belagers slechts drie dagen de tijd kreeg om het dorp te verlaten doch u verhuisde pas effectief twee weken later (CGVS p.17, p.22). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat uw kinderen in Tumaco school liepen, dat u daar handelszaken uitbaatte en dat het transport naar Armenia dagenlang duurde en nog moest worden geregeld (CGVS p.22). Echter spreekt het voor zich dat u ook naar een gemakkelijker te bereiken plaats had kunnen vluchten, en wegen de praktische zaken die u opnoemt geenszins op tegen de beweerde vrees voor uw leven en dat van uw gezin op dat moment.

Er moeten eveneens vraagtekens worden geplaatst bij het verdere verloop van de bedreigingen, met name de dreigbrief van juni 2017 (CGVS p.17, p.24). Het document op zich dient u vooreerst al niet in bij het CGVS. U weet naar eigen zeggen niet wat u ermee gedaan heeft en u speculeerde dat het zelfs in de vuilnisbak kon zijn beland (CGVS p.24; zie ook p.26). Echter is dit weinig geloofwaardig, gelet op uw eerdere aangifte bij de Personeria waar uw verklaringen volgens u moesten worden geverifieerd en waardoor u dus goed op de hoogte moest zijn van het belang van dergelijke bewijsstukken in zulke procedures (CGVS p.23). Het houdt bijgevolg erg weinig steek dat u de brief zomaar zou verliezen of bij het vuilnis kieperen, in plaats van het te bewaren. Zeker ook in het licht van uw tweede aangifte bij de Personeria, die u nota bene zes dagen na het ontvangen van de brief zou hebben ingediend (CGVS p.18) en waar u dit had kunnen neerleggen als bewijsstuk. Dit alles terzijde, kan ook worden afgevraagd waarom Ma(...), uw belager, u door middel van die brief aanschreef in verband met uw sociaal werk (CGVS p.17). Indien hij en zijn groepering danig veel aanstoot namen aan uw activiteiten in Armenia, voor zover geloofwaardig (zie infra), en deze hun drughandel tegenwerkten, kan worden verwacht dat zij u veel eerder zouden benaderen. Per slot van rekening zou u al sinds maart 2012 voor die gemeenschap hebben gewerkt (CGVS p.9) en suggereert u dat Ma(...) linken had met uw lokale gemeenschapsraad (CGVS p.25). Er kan evenzeer worden afgevraagd waarom er in de voormelde dreigbrief ook gealludeerd werd op de eerdere bomaanslag in Tumaco, hoewel er ondertussen al meer dan 5 jaar verstreken was (CGVS p.17). Indien de verantwoordelijken van die aanslag grieven tegenover u hadden omwille van de persoon die u had gezien (zie supra), kan opnieuw worden van uit gegaan dat zij er geen ettelijke jaren zouden laten overgaan alvorens actie tegenover u te ondernemen. Vanuit diezelfde optiek is het weinig aannemelijk dat zij u pas in december 2021 – nog eens 4 jaar later en intussen 9 jaar na de bomaanslag – probeerden te lokaliseren via uw echtgenote (CGVS p.18). Uw uitleg dat de persoon die de explosieven voor die aanslag leverde werd opgepakt in 2021 (CGVS p.15), hij nog niet is veroordeeld en zijn groepering u heden zoekt zodoende de gerechtelijke procedure tegen hem niet nog meer gewicht te geven (CGVS p.18), kan hierbij moeilijk overtuigen. Uit uw verklaringen en uit een van de nieuwsberichten die u neerlegde, blijkt namelijk dat er reeds in de onmiddellijke nasleep van de explosie in 2012 een aantal vermoedelijke daders werden opgepakt en voorgeleid voor een rechter (CGVS p.23; zie document nr. 9 in uw administratief dossier). Mochten Ma(...) en zijn groepering werkelijk schrik gehad hebben dat u uit de biecht zou klappen, lijkt het weinig plausibel dat zij

u in die periode gewoon lieten vertrekken vanuit uw woonplaats en zij hetzelfde deden in 2017, om dan in 2021 uw echtgenote te bestoken met telefoontjes en van haar te eisen dat zij uw locatie doorgeeft. Logischerwijze hadden zij u in dat geval al veel eerder gelokaliseerd en uitgeschakeld. Het gaat hier per slot van rekening om leden van een geduchte criminele groepering.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat uw verklaringen niet eensluidend zijn doorheen uw asielpcedure. U woonde van 2012 tot 2017 in Armenia en van 2017 tot aan uw vertrek naar Spanje in Pereira (CGVS p.4-5). Tijdens uw spontane relaas op het CGVS, waarbij er u gevraagd werd naar alle incidenten die u had meegemaakt, verwees u wat die hele periode betreft enkel naar de voormelde dreigbrief omwille van uw sociaal werk (CGVS p.17-18). Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) rept u echter met geen woord over deze brief, en beschreef u daarentegen dat u wegens uw sociale activiteiten dreig telefoons kreeg, dat u vervolgens tweemaal in elkaar geslagen werd en dat men u bij die laatste gelegenheid met een mes in uw been had gestoken. En hoewel u bij DVZ ook Ma.(...) vernoemde, stelde u dat hij deel uitmaakt van de groepering Aguilas Negras en dat al uw problemen aan hen toe te schrijven zijn (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.3). Op de zetel van het CGVS linkte u hem nochtans uitsluitend aan 'los Rastrojos' en aan 'Grupo 29' van de FARC (CGVS p.18-19). Een dergelijke mate van flagrante tegenstrijdigheid over uw vervolgingsfeiten en de groep die u vreest, en die dus de kern van uw asielmotieven beslaan, ondermijnt op fundamentele wijze de waarachtigheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uw uitleg na confrontatie, namelijk dat u de dreigbrief bij DVZ niet vermeldde omdat u die niet in uw bezit had (CGVS p.31), is op zich al weinig ernstig, daar u wel over de brief sprak op uw persoonlijk onderhoud maar deze evenmin voorlegde aan het CGVS (zie supra). Dat de DVZ-ambtenaar u voorts verkeerd zou begrepen hebben en dat de andere bedreigingen en geweldplegingen niet te maken hadden met uw asielmotief maar wel met een diefstal (waarbij er een telefoon en geld gestolen werden) kan evenmin worden aangenomen. Niet alleen zijn uw toenmalige verklaringen duidelijk en voor weinig interpretatie vatbaar, ook verklaarde uw echtgenote Y.(...) bij DVZ dat u door de groepering die jullie vreesden – toen nog de Aguilas Negras – in elkaar geslagen werd en linkte zij dit niet aan een diefstal. Bovendien haalde ook zij bij DVZ niet aan dat u ooit een dreigbrief zou hebben ontvangen (zie CGVS-vragenlijst xxx7, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS repten jullie beiden met geen woord over dergelijke gewelddadige diefstal. Het argument dat u geen kopie zou hebben ontvangen van uw DVZ-verslag kan evenmin de grote evoluties binnen uw verklaringen opheffen. U beaamde immers dat u toen wel zelf de belangrijkste elementen van uw asielmotieven had aangehaald (CGVS p.3) en daarbuiten stelde de DVZ-ambtenaar verschillende bijvragen en werd het uiteindelijke verslag aan u voorgelezen in het Spaans, bevestigde u dat het overeenstemt met de werkelijkheid en ondertekende u het voor akkoord (zie CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ). Over Y.(...)'s opeenvolgende verklaringen moet trouwens ook een en ander worden opgemerkt. Hoewel zij tijdens haar persoonlijk onderhoud beschreef en aangaf dat zij in totaal 4 of 5 dreig telefoons ontving (CGVS xxx7 p.11-13), verklaarde zij aan de DVZ dat haar belagers haar "heel veel" en "ontelbare keren" opbelden hetgeen toch wijst op een veel hoger aantal dan enkel 4 of 5 keer (zie CGVS-vragenlijst xxx7, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Evenzeer opvallend is dat zowel u als Y.(...) op haar persoonlijk onderhoud stelde dat uw stief-/adoptievader in februari 2022 op gewelddadige wijze werd aangevallen, aldus middenin de periode van haar telefonische belagingen (CGVS p.17-18; CGVS xxx7 p.11-12), terwijl u daarentegen bij DVZ aangaf dat dit in augustus en september 2022 gebeurde (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Opnieuw allesbehalve consistente verklaringen dus.

Voorts valt jullie gedrag niet te verenigen met jullie voorgehouden vrees. Afgaand op de laatste versie van uw relaas (zie supra), is het merkwaardig dat u na het ontvangen van de dreigbrief alleen naar Pereira verhuisde en uw echtgenote achterbleef. Gevraagd om welke reden zij niet mee reisde naar daar, verwees u opnieuw naar praktische redenen: u kende er niemand, u wist niet waar u terecht kon en waar u iets zou huren, uw partner zelf was aan het werk en haar dochter liep school (CGVS p.27). Nochtans verklaarde u eerder, en hiermee in tegenstrijd, dat u ginds in Pereira mocht verblijven in de boerderij van een oud-collega van wie u eerder de contactgegevens had doorgekregen (CGVS p.8; CGVS xxx7 p.14) en kan moeilijk worden ingezien waarom Y.(...) en haar dochter u niet naar daar zouden vergezellen. Hun tewerkstelling en scholing weegt daarbij niet op tegenover de dreiging die jullie beschreven. Op eenzelfde manier valt het eveneens op dat u nog anderhalf jaar in Colombia bleef en ook dat u op 13 maart 2021, opnieuw zonder uw echtgenote, het land verliet. U haalde wat dit betreft financiële redenen en de dure ticketprijzen aan (CGVS p.28), wat echter ook niet kan overtuigen. Los van het feit dat u ook over land had kunnen reizen naar een (buur-)land, wat financieel veel voordeliger was en waardoor Y.(...) al onmiddellijk had kunnen meereizen, zijn haar eigen verklaringen in tegenstrijd met uw uitleg. Zo verklaarde zij dat zij haar paspoort, dat op 23 mei 2019 werd afgegeven, had aangevraagd met als doel op strandvakantie te gaan in Mexico samen met haar dochter (CGVS xxx7 p.9). Dergelijke plannen wijzen er toch op dat er meer financiële middelen voorhanden waren dan u aan het CGVS laat uitschijnen, en werpen overigens een vreemd licht op jullie beweerde problemen met

Ma.(...) en 'los Rastrojos'. Indien u genoodzaakt was het land te verlaten vanwege doodsbedreigingen door een gewapende groepering, raakt het kant noch wal dat uw echtgenote en haar dochter twee maanden later een plezierreis zouden ondernemen. De ernst en de waarachtigheid van jullie beweerde problemen komt hiermee opnieuw onder druk te staan. Verder moet er eveneens worden gewezen op uw eigen gedrag na het verlaten van uw land van herkomst. Het CGVS acht het bijzonder eigenaardig dat u vier dagen na uw aankomst in Madrid (op 17 april 2019) bent doorgereisd naar Ibiza (CGVS p.28; zie paspoortstempels), en ook dat u vervolgens pas één jaar en twee maanden later, op 24 juni 2020, daar een verzoek om internationale bescherming deed (zie antwoord van de Spaanse autoriteiten in de map 'landeninformatie' van uw adm. dossier). In het geval van een werkelijke vrees (en een mogelijke gedwongen repatriëring naar Colombia vanwege illegaal verblijf) kan worden verwacht dat u zich veel eerder zou informeren naar uw verblijfmogelijkheden en dat u dus ook veel eerder een beroep zou doen op de Spaanse asielprocedure en dit onmiddellijk bij aankomst in Madrid. Dit gegeven, alsook uw eigen beschrijvingen hieromtrent, wijzen erop dat uw vertrek uit Colombia niet is ingegeven door problemen met een gewapende groep maar wel met als doel in Europa te kunnen werken (CGVS p.28-29). Het CGVS wenst hierbij tevens aan te stippen dat u ook na uw aankomst in België op 16 maart 2021, ruim 8 maanden gewacht hebt alvorens hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dit terwijl u al een eerder verzoek had ingediend in Spanje en dus afwist van het bestaan van de asielprocedure (CGVS p.30). Ook dit is een ernstige tegenindicatie van uw voorgehouden vrees.

Gelet op alle voorgaande overwegingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de FARC, 'los Rastrojos' en een persoon genaamd Ma.(...) vanwege uw aanwezigheid voorafgaand aan een bomaanslag in 2012. Bijgevolg kan er ook niet worden aangenomen dat deze personen uw echtgenote en uw andere familieleden hebben belaagd omdat zij naar u op zoek waren.

Het CGVS kan verder evenmin geloof hechten aan uw sociaal leiderschap, want ook daarover zijn uw verklaringen tegenstrijdig en niet aannemelijk. U beweerde dat u begon met sociale activiteiten in maart 2012 en dat u de personen van uw gemeenschap had leren kennen via uw werk bij de overheid (CGVS p.9-10). Daargelaten dat deze timing niet overeenkomt met wat u bij DVZ beschreef – u liet daar namelijk optekenen dat u pas vanaf 2017 voor uw gemeenschap begon te werken, wat opnieuw een flagrante en doorslaggevende tegenstrijdigheid is (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.3) – is uw beweerde startperiode in maart 2012 toch opvallend wetende dat u op 28 februari 2012 nog maar verhuisd was vanuit Tumaco (CGVS p.4). Gezien de aard van uw job voor de overheid, namelijk het overhandigen van waterfacturen, lijkt het onwaarschijnlijk dat u in slechts enkele weken geïncorporeerd raakte en het vertrouwen kon winnen van de hulpbehoevenden en de sociale werkers in uw dorp (CGVS p.9-10). Eveneens opvallend is dat u verklaarde voor de LGBTI-gemeenschap te hebben gewerkt doch gevraagd wat u precies deed daarrond, kon u dit alles behalve concretiseren en begon u in uw antwoord plotseling te verwijzen naar daklozen en personen met een beperking (CGVS p.11). Dit komt bezwaarlijk doorleefd over. Hetzelfde moet worden besloten bij het gegeven dat u enerzijds aangaf te hebben samengewerkt met de lokale gemeenschapsraad maar anderzijds niet eens kon zeggen wie de president (en vicepresident) daarvan waren (CGVS p.12). Nochtans blijkt uit de landeninformatie dat dergelijke raden een vaste structuur hebben met een president aan het roer (zie informatie toegevoegd aan map 'landeninformatie' van uw dossier). Dat u zoiets essentieels niet weet, en trouwens evenmin kon zeggen wie de burgemeester van uw dorp was op dat moment (CGVS p.12), is niet aannemelijk indien u daar jarenlang actief was. Dat u geen affiniteit heeft met sociaal leiderschap, blijkt voorts nog uit uw beschrijving als zou u na het ontvangen van de dreigbrief (voor zover geloofwaardig), van de ene dag op de andere met uw sociale activiteiten zijn gestopt zonder hier met iemand van uw collega's of uw gemeenschap over te spreken. U oppert hierbij dat u niemand daarbij wilde betrekken, doch in het geval van werkelijk leiderschap kan worden verwacht dat u hen op zijn minst zou waarschuwen en u alvorens te vertrekken een oplossing zou zoeken voor uw collega's en voor de meest hulpbehoevenden uit uw gemeenschap, in plaats van met de noorderzon te verdwijnen (CGVS p.25-26). Er moeten toch bepaalde personen geweest zijn die u kon vertrouwen na zo veel jaren dienst. Er moet eveneens worden aangestipt dat u geen foto's indiende ter staving van uw vermeende activiteiten (CGVS p.16) en u zichzelf voorts nog tegensprak over het lot van uw collega's. Meer bepaald verklaarde u bij DVZ dat een van hen, een zekere J.(...) B.(...), gedood werd door Ma.(...), reden waarom deze laatste nu in de gevangenis zou zijn beland (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.3). Op het persoonlijk onderhoud beweerde u dan weer niemand te kennen die nog slachtoffer van Ma.(...) is geworden sinds 2012 en, vervolgens geconfronteerd met de naam die u bij DVZ opnoemde, stelde u dat hij eigenlijk geen collega van u was en dat u denkt dat deze persoon vermoord werd en u zich dat niet goed kunt herinneren (CGVS p.31), een zeer inconsistent en weinig precies antwoord. In het geval van een werkelijk engagement voor uw gemeente, had u dit logischerwijze goed opgevolgd. Tot slot kan hierbij nog worden toegevoegd dat ook de Spaanse asielinstantie tot de conclusie kwam dat u niet actief bent geweest als sociaal leider in Colombia cf. de weigeringsbeslissing die u indiende aan het CGVS (zie vertaling in map 'documenten').

Het door u neergelegde attest van de gemeenschapsraad van Buenos Aires (Armenia) kan hier niets aan veranderen. Aangezien uit de vertaling blijkt dat het document 'op vraag van een familielid' opgesteld werd, heeft het een erg gesolliciteerd karakter en is de bewijswaarde van dergelijke stukken erg relatief (zie vertaling in map 'documenten'). Het valt hierbij op dat u niet weet wie dit document geschreven heeft (CGVS p.12) – hoewel het ondertekend is door de wettelijke vertegenwoordiger van de gemeenschapsraad – en ook dat het document vermeldt dat u tot 2018 sociaal leider was, terwijl u verklaarde sinds 2017 niets meer te hebben gedaan voor uw gemeenschap (CGVS p.25-26).

Wat uw echtgenote Y.(...) betreft, wenst het CGVS nog op te merken dat ook zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over eventuele sociale activiteiten. Waar zij bij DVZ nog duidelijk en onomwonden aangaf als sociaal leider te hebben gewerkt, en zich te hebben beziggehouden om kinderen van straat en uit de criminaliteit te halen (CGVS-vragenlijst xxx7, ingevuld op de DVZ, vraag 3.3), ontkende zij dit tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk en beschreef ze dat zij zelf niets te maken had met wat u deed en u enkel sporadisch begeleidde, omdat zij weinig vrije tijd had (CGVS p.8). Opnieuw een opvallende evolutie binnen jullie verklaringen, waaruit hoe dan ook niet kan worden besloten dat Y.(...) als sociaal leider actief zou zijn geweest. Dat zij daarbuiten actief is geweest als secretaresse op het gemeentebestuur, en zij aanwezig was op gemeentelijke evenementen en stemmen ronselde voor de burgemeesters onder wie zij werkte (CGVS xxx7 p.6-7), hoeft voorts niet te worden betwist, maar biedt op zich geen aanleiding voor de toekenning van internationale bescherming voor haar (en bij uitbreiding evenmin in uw hoofde). Zo verklaarde Y.(...) dat zij deze ondersteunende taken uitvoerde onder zowel Conservatieve als Liberale burgemeesters, hetgeen beiden nog steeds grote leidende partijen zijn in Colombia. Bovendien blijkt nergens uit jullie beider verklaringen dat jullie ooit ernstige, concrete problemen hebben gekend omwille van haar tewerkstelling. Temeer Y.(...) na het stopzetten van haar werk voor het gemeentebestuur, omdat haar contract afgelopen was, nog een tijdlang in Colombia gebleven is en voor een schoonmaakbedrijf gewerkt heeft (CGVS p.5-6). Het bijgebrachte document met overzicht van Y.(...)'s werkposten bij de gemeente, verandert niets aan het voorgaande.

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend, evenmin deze van subsidiair beschermde cf. artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De tot nu toe onbesproken documenten kunnen voorgaande beoordeling niet wijzigen. Uw internationaal paspoort, dat van uw echtgenote en haar identiteitskaart bevestigen jullie nationaliteit en identiteit, elementen die niet ter discussie staan. Ook het gegeven dat jullie gehuwd zijn, wat wordt gestaafd met de huwelijksakte, wordt door het CGVS niet betwist. De ontslagbrief van het bedrijf waarbij uw echtgenote werkte, staft enkel haar verklaring daar tot 16 april 2022 te hebben gewerkt doch spreekt zich niet uit over de reden van haar vrijwillig ontslag. De persartikelen berichten weliswaar over personen die gearresteerd werden naar aanleiding van de voormelde bomaanslag in Tumaco, en over intimidatie vanwege Ma.(...) tegen een LGBTI-activist, maar nergens in deze artikelen wordt uw naam vermeld. Louter op basis van deze stukken kan niet worden besloten dat u in het vizier staat (of hebt gestaan) van de erin vernoemde daders. Het besluit van de Slachtoffereenheid kan dat evenmin. Eender wie kan immers eender welke verklaringen gaan afleggen. En hoewel u verklaarde dat uw getuigenissen daar werden geverifieerd (CGVS p.23), blijkt na vertaling dat de eenheid meldt dat u slachtoffer zou zijn geworden van vermeende bedreigingen. Ook voor hen staat het met andere woorden niet vast dat u daadwerkelijk bedreigd werd. De verificatie waarvan sprake bestond er volgens het besluit in dat de lokale en nationale persberichtgeving werd geconsulteerd, waaruit bleek dat de aanslag waarover u sprak wel degelijk heeft plaatsgevonden, niets meer en niets minder. Er dient overigens te worden aangestipt dat, volgens de landeninformatie, de eenheid tot doel heeft geldelijke of humanitaire bijstand te verlenen en dat insluiting in het Slachtofferregister louter op basis van verklaringen gebeurt zonder dat er door de aanvrager bewijsstukken moeten worden neergelegd (zie COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, p.45-46, toegevoegd aan de map 'landeninformatie' van uw adm. dossier). Dit document vormt bijgevolg geen sluitend bewijs voor de door u verklaarde bedreigingen vanwege een ooggetuigenis bij de voormelde aanslag in Tumaco en biedt dan ook geen tegengewicht voor uw ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen. Het verzoekschrift van de ombudsman aan de politie dd. 16/07/2017 kan, op zichzelf staand, evenmin uw problemen bewijzen. Er wordt verwezen naar uw aangifte bij het parket en naar de letterlijke verklaringen die u ginds aflegde, doch de ombudsman vermeldt eveneens dat het om 'vermeende' bedreigingen gaat en stelt nergens dat de feiten waarvan sprake geverifieerd zijn door de ordediensten. Een dergelijke verificatie blijkt evenmin uit het e-mailverkeer tussen u, de politie en de Unidad de Proteccion (UNP). Dit betreft louter een e-mail uitgaand van uzelf waarin u een samenvatting van uw asielaanslag uitdrukt, waarop de politie antwoordt dat zij onvoldoende contactgegevens van u hebben en zij u doorverwijzen naar de UNP. Deze laatste merkten vervolgens in hun antwoord op dat u zich heden niet in Colombia bevindt. Voorts blijkt uit de door u neergelegde schermopname enkel dat de ordediensten in uw land uw

aangifte nog aan het behandelen zijn, doch ook hieruit kan niet worden opgemaakt dat de Colombiaanse overheid uw verklaringen heeft geverifieerd en/of heeft geacht dat deze met de werkelijkheid zouden overeenstemmen. De andere van de overheid uitgaande documenten met betrekking op uw echtgenote (dd. 08/04/2022) en uw biologische vader (dd. 05/02/2022 en 14/02/2022) zijn evenmin bewijskrachtig voor jullie beweerde hinder met criminele groeperingen in Colombia. Enerzijds betreft het een brief van uw vader aan de ombudsman, de andere twee stukken gaan uit van de ombudsman zelf – opnieuw verzoeken van de ombudsman aan de politie – waarin hij de door uw vader en door uw echtgenote afgelegde verklaringen citeert, en naar hun problemen verwijst als zijnde ‘vermeende’ bedreigingen. Het e-mailverkeer naar aanleiding van uw vaders aangifte kan verder enkel aantonen dat zijn dossier werd overgemaakt van het kantoor van de ombudsman naar het parket, maar wederom blijkt nergens dat zijn verklaringen werden geverifieerd of voor waar bevonden. Het CGVS wijst overigens nog op de opvallende vaststelling dat, volgens deze documenten, het uw biologische vader (J.(...) V.(...) T.(...) Torres; zie verklaring DVZ, vraag 13) is die naar eigen zeggen op 5 februari 2022 bedreigd werd om uw locatie te weten te komen, dit terwijl u op het persoonlijk onderhoud aangaf dat het uw stiefvader was die in februari 2022 deze gebeurtenis onderging (CGVS p.18). Uw biologische vader zou pas bedreigd zijn in april 2022 (CGVS p.18). Dergelijke tegenstrijdigheden vormen een zoveelste aanwijzing dat de door u opgeworpen feiten bedrieglijk zijn en geen basis hebben in de werkelijkheid. Het laatste document aangaande de medische verzorging voor uw stiefvader na de moordpoging, kan hier evenmin een ander licht op werpen. Het formulier stelt weliswaar dat uw stiefvader op 15 februari 2022 verwondingen vertoonde aan de hals en aan de hand, maar vormt op zichzelf staand geen bewijs voor uw bewering als zou hij het slachtoffer zijn geworden van geweldplegingen door personen die naar u op zoek waren. Immers kan een arts vaststellingen doen betreffende de gezondheidstoestand van een patiënt en vermoedens hebben over de oorzaak daarvan, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de symptomen (i.c. verwondingen) werden opgelopen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheids_situatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in

Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Voor de volledigheid kan worden opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote, Y.(...) C.(...) H.(...) (CG xxx; OV xxx), eveneens overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van de notities van haar persoonlijk onderhoud werd toegevoegd aan uw administratief dossier. In hoofde van uw moeder, stiefvader en nichtje werd er door het CGVS vooralsnog geen beslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van Y. C. H. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Colombiaanse nationaliteit en bent u geboren en getogen in Quimbaya nabij de stad Armenia (dep. Quindío). Na afronden van het middelbaar, was u voor het grootste deel van uw loopbaan werkzaam op het gemeentebestuur, met daarbinnen een onderbreking van 2007 tot en met 2010 tijdens dewelke u in een ziekenhuis werkte. Bij de gemeente werkte u als secretaresse op verschillende diensten waaronder de sociale dienst, de juridische dienst en het kantoor van de burgemeester. U heeft dan ook onder verschillende burgemeesters van verschillende partijen uw taken uitgevoerd. Verder zetelde u tijdens uw functie ook in comités en in verkiezingstijden ging u stemmen ronselen voor de burgemeester en was u onder eed op het kiesbureau aanwezig. Na afloop van uw laatste arbeidscontract bij de gemeente, ging u in 2021 op het kantoor van een schoonmaakbedrijf werken.

In 2016 leerde u H.(...) M.(...) V.(...) S.(...) (CG xxx; OV xxx) kennen. Jullie gingen samenwonen in 2017, tevens in Quimbaya, en datzelfde jaar in maart huwden jullie. U heeft verder één dochter uit een vorige relatie: D.(...) O.(...) C.(...) en heeft intussen ook een kleindochter.

Uw asielmotieven zijn identiek aan die van uw echtgenoot:

“(...)”

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u zich op identiek dezelfde asielmotieven baseert als uw echtgenoot H.(...) M.(...) V.(...) S.(...) (CG xxx; OV xxx) en daarnaast bijkomende feiten aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van zijn asielaanspraak. Bijgevolg kan aan u identiek dezelfde beslissing worden betekend, die u hieronder kunt lezen:

“(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

*In een eerste en enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*”, inzonderheid van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 en 57/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).*

Na een theoretisch betoog gaan verzoekende partijen in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en betogen zij dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekende partijen vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift nog volgende stavingstukken, die in de inventaris worden vermeld als volgt:

“3. Uitnodiging van Parket dd 3/2/2012 voor afleggen van verklaring op 17/2/2012

4. Besluit nr 2012- xxx houdende erkenning van verzoeker als slachtoffer van binnenlands geweld en inschrijving in bijzonder register

5. Klachtneerlegging per mail van verzoeker bij de personeria dd 3/7/2017

6. Antwoord van de Defenseria del Pueblo dd 16/7/2017

7. Persartikel inzake gevangenneming van Ma.(...) wegens bedreigingen aan adres van sociaal leider

8. Persartikel inzake Ma.(...) hoofd van bende LOS RASTROJOS

9. Mail van Politiecommandant van Armenia aan verzoeker dd 25/1/2022

10. Mail van 3/2/2022 van de politie van QUINDIO

11. Printscreen van de stand van het strafonderzoek nav klacht van verzoeker op 11/3/23 (actief)

12. Medisch attest van stiefvader van verzoeker dd verwondingen opgelopen op 15/2/2022”

2.2.2. Op 7 februari 2024 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- UNHCR, “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023;
- COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 22 september 2022.

2.2.3. Op 9 februari 2024 maken verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) met volgende nieuwe elementen over:

- een beëdigde vertaling van de oproepingsbrief van het OM van 3 februari 2012 (stuk 1);
- een verklaring van de gemeenschapsraden van de gemeente Quimbaya - Quindio - Colombia met beëdigde vertaling (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet de minste toelichting geven op welke manier zij artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Verder stelt de Raad vast dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

In de mate dat verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissingen

2.3.4.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) er kan geen geloof worden gehecht aan de opeenvolgende problemen die verzoeker in zijn land van herkomst zou hebben gekend omwille van zijn aanwezigheid bij een aanslag vermits
  - (a) het opmerkelijk is dat verzoeker geen aangifte heeft ingediend bij de ordediensten van Tumaco en hij daar evenmin verklaringen heeft afgelegd in de directe nasleep van de aanslag op 1 februari 2012,
  - (b) verzoekers nalatigheid in dit verband des te opvallender is daar hij één maand later, na een verhuis naar een andere stad, wel een klacht zou indienen,
  - (c) verzoeker vage en niet-aannemelijke verklaringen aflegt aangaande een collega die de dader bij de aanslag zou hebben gezien,
  - (d) het noemenswaardig is dat, hoewel verzoeker van zijn belagers drie dagen de tijd kreeg om het dorp te verlaten, hij slechts effectief verhuisde twee weken later;
- (ii) er moeten vraagtekens geplaatst worden bij het verdere verloop van de bedreigingen, met name de dreigbrief van juni 2017 nu
  - (a) verzoeker de dreigbrief niet voorlegt en hiervoor geen geloofwaardige uitleg aanbrengt,
  - (b) niet kan worden ingezien waarom Ma. verzoeker door middel van een dreigbrief aanschreef in verband met zijn sociaal werk dat verzoeker al vanaf maart 2012 zou hebben gedaan,

(c) niet kan worden ingezien waarom in de dreigbrief werd gealludeerd op de eerdere bomaanslag in Tumaco, laat staan dat zij verzoeker pas in december 2021 probeerden te lokaliseren via zijn echtgenote;

(iii) de verklaringen van verzoekende partijen zijn niet eensluidend doorheen hun asielprocedure waar

(a) verzoekende partijen op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repten over de dreigbrief omwille van verzoekers sociaal werk,

(b) verzoekende partijen op de Dienst Vreemdelingenzaken Ma. linkten aan een geheel andere groepering,

(c) verzoekster uiteenlopende opeenvolgende verklaringen aflegde over het aantal dreig telefoons die zij zou hebben ontvangen,

(d) verzoekende partijen incoherente opeenvolgende verklaringen afleggen over wie er precies in februari 2022 op gewelddadige wijze werd aangevallen;

(iv) het gedrag van verzoekende partijen valt niet te verenigen met de door hen voorgehouden vrees voor vervolging daar

(a) het merkwaardig is dat verzoeker na het ontvangen van de dreigbrief alleen naar Pereira verhuisde zonder zijn echtgenote en dit omwille van praktische redenen,

(b) het opvalt dat verzoeker nog anderhalf jaar in Colombia bleef en dat hij ook op 13 maart 2021 alleen het land verliet,

(c) verzoeker zowel in Spanje als in België laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende;

(v) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de FARC, 'los Rastorjos' en Ma. vanwege verzoekers aanwezigheid voorafgaand aan een bomaanslag in 2012 kan evenmin worden aangenomen dat deze personen verzoekster en andere van verzoekers familieleden hebben belaagd omdat zij naar verzoeker op zoek waren;

(vi) er kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers sociaal leiderschap aangezien zijn verklaringen daaromtrent tegenstrijdig en niet aannemelijk zijn nu

(a) verzoekers opeenvolgende verklaringen over de timing van deze activiteiten niet overeenstemmen,

(b) het onaannemelijk lijkt dat verzoeker zich in slechts enkele weken geïncorporeerd wist te raken en het vertrouwen wist te winnen van de hulpbehoevenden en de sociale werkers in zijn dorp,

(c) verzoeker vage verklaringen aflegt over zijn werk voor de LGBTI-gemeenschap, alsook over de gemeenschapsraad waarvoor hij zou hebben gewerkt,

(d) het opmerkelijk is dat verzoeker zijn sociale activiteiten van de ene dag op de andere heeft gestopt zonder hier met iemand van zijn collega's of zijn gemeenschap over te spreken,

(e) verzoeker geen enkele foto indient ter staving van zijn vermeende activiteiten,

(f) verzoeker zichzelf tegensprekt over het lot van één van zijn collega's, met name J. B.,

(g) ook de Spaanse asielautoriteiten van mening waren dat geen geloof kon worden gehecht aan het feit dat verzoeker actief was als sociaal leider in Colombia,

(h) het attest van de gemeenschapsraad geen afbreuk kan doen aan voormelde vaststellingen;

(vii) verzoekster opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar eventuele sociale activiteiten en hoe dan ook moet worden opgemerkt dat het feit dat zij als secretaresse op het gemeentebestuur werkte en zij aanwezig was op gemeentelijke evenementen op zich geen aanleiding vormt voor de toekenning van internationale bescherming, te meer daar nergens uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij ernstige, concrete problemen hebben gekend omwille van haar tewerkstelling en verzoekster na de stopzetting van haar werk voor het gemeentebestuur nog een tijdlang in Colombia heeft verbleven en gewerkt;

(viii) de overige documenten die verzoekende partijen voorleggen zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(ix) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissingen.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in de beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en

feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekende partijen voeren aan bij een terugkeer naar Colombia te vrezen te worden vervolgd door de FARC, de paramilitaire groepering *Los Rastrojos* en Ma., die tot deze groepering behoort.

2.3.5.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een geponde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.2.1. Zo considereert de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden opeenvolgende problemen met de FARC, '*los Rastrojos*' en Ma. omwille van verzoekers aanwezigheid bij een bomaanslag in februari 2012.

In dit verband staat in de bestreden beslissingen pertinent te lezen als volgt:

*“Immers kan er geen geloof worden gehecht aan de opeenvolgende problemen die u in uw land van herkomst zou hebben gekend. In eerste instantie is het opmerkelijk dat u geen aangifte hebt ingediend bij de ordediensten van Tumaco en u daar evenmin verklaringen hebt afgelegd in de directe nasleep van de aanslag op 1 februari 2012. Uit uw beschrijvingen volgt immers dat u een kroongetuige moet zijn geweest, en daarbij had u reeds vernomen dat u door het parket was opgeroepen (CGVS p.17, p.20-21). Dat u naar eigen zeggen “geen officieel bevel of dergelijke” daartoe hebt ontvangen en u een tweetal weken later Tumaco verliet zonder nog contact te hebben gehad met de plaatselijke parket- of politiediensten, is weinig aannemelijk. In de context van een zaak met zo veel slachtoffers, had u dat logischerwijze niet zomaar kunnen afwimpelen en had men u desnoods opgepakt voor een verklaring. Op die manier maakte u zich immers eveneens verdacht. Uw nalatigheid in dit verband is des te opvallend wetende dat u één maand later, na een verhuis naar een andere stad, wél een klacht zou hebben ingediend bij Personeria (CGVS p.17), een andere officiële instantie die naar eigen zeggen uw gegevens doorstuurde naar het parket en naar de politie (CGVS p.26). Waarom u desondanks deze twee diensten niet benaderde toen u nog in Tumaco was, is dan ook niet duidelijk. Ook op andere vlakken zijn uw verklaringen niet samenhangend. Zo beweerde u enerzijds dat er na de aanslag een collega naar u toekwam om te zeggen dat u de dader gezien had (CGVS p.17, p.21) maar toen het CGVS u later bevroeg over deze persoon kon u, ondanks dat beweerde gesprek, amper toelichting geven. Of uw collega de persoon kende die jullie net voor de aanslag naar buiten zagen wandelen, bent u niet zeker (CGVS p.20), en of hij (in tegenstelling tot u) naderhand wel aangifte had gedaan, hebt u evenmin weet van (CGVS p.22). Zelfs op de vraag of hij eveneens problemen had gekregen – en hij bijvoorbeeld ook door '*los Rastrojos*' bedreigd werd zoals u – kon u vreemd genoeg geen antwoord geven (CGVS p.23). Dit is erg opmerkelijk. Er kan worden verondersteld dat u de zaak met hem besprak of op zijn minst enkele vragen stelde voor uw eigen veiligheid. Wat die bedreigingen betreft, is het voorts nog noemenswaardig dat u van uw belagers slechts drie dagen de tijd kreeg om het dorp te verlaten doch u verhuisde pas effectief twee weken later (CGVS p.17, p.22). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat uw kinderen in Tumaco school liepen, dat u daar handelszaken uitbaatte en dat het transport naar Armenia dagenlang duurde en nog moest worden geregeld (CGVS p.22). Echter spreekt het voor zich dat u ook naar een gemakkelijker te bereiken plaats had kunnen vluchten, en wegen de praktische zaken die u opnoemt geenszins op tegen de beweerde vrees voor uw leven en dat van uw gezin op dat moment.”*

Over het gegeven dat verzoeker geen aangifte heeft gedaan bij de ordediensten in Tumaco betogen verzoekende partijen in het verzoekschrift dat het CGVS ten onrechte geen onderscheid maakt tussen wat verzoeker wist op de dag van de feiten en datgene dat hij te weten kwam in de dagen nadien. Zij vervolgen dat verzoeker op de dag van de feiten niet wist dat de man op de motor de bewuste dader

betrof, noch welke exacte groepering de aanslag zou opeisen. Dit werd volgens verzoekende partijen slechts duidelijk "via een collega daags nadien". Deze verlate kennisname verklaart volgens verzoekende partijen waarom verzoeker niet meteen na de feiten aangifte deed. Daarnaast wijzen verzoekende partijen erop dat een zaak met betrokkenheid van een (para)militaire groepering een gevoelig dossier is waarin getuigen zich veelal niet spontaan aanbieden. Verzoekende partijen wijzen er ten slotte op dat verzoeker reeds drie dagen na de feiten (op 4 februari 2012) een schriftelijke uitnodiging van het Openbaar Ministerie ontving waarin hij werd opgeroepen om zich aan te bieden op 17 februari 2012 in het kader van de bomaanslag op 1 februari 2012. Verzoekende partijen hekelen dat de commissaris-generaal dit stuk niet (minstens niet correct) heeft beoordeeld en voegen dit bij het verzoekschrift (stuk 3), alsook een beëdigde vertaling aan hun aanvullende nota van 9 februari 2024 (stuk 1). Zij vervolgden dat verzoeker daags na het ontvangen van de brief van het OM bedreigingen ontving van vier personen die hem thuis opzochten en eisten dat hij het dorp zou verlaten, zodat het logisch is dat verzoeker geen verklaringen is gaan afleggen op 17 februari 2012.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekende partijen, in tegenstelling tot wat zij lijken te betogen in het verzoekschrift, deze oproepingsbrief van het OM van 3 februari 2012 nooit eerder hebben voorgelegd zodat het niet ernstig is om het CGVS te verwijten hiervan geen (correcte) beoordeling te hebben gemaakt. Daarenboven is het opmerkelijk dat verzoekende partijen thans dergelijke oproepingsbrief voorleggen, aangezien verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS nog uitdrukkelijk verklaart dat hij nooit een "bevel of dergelijke" heeft ontvangen om verklaringen te gaan afleggen en dat hij niet weet of de (vrijblijvende) vraag om verklaringen af te leggen van het parket, dan wel de politie afkomstig was (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 21). Dit alles maakt dat aan de oproepingsbrief die bij het verzoekschrift wordt gevoegd moeilijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht.

Nog daargelaten voorgaande vaststellingen, is het verder niet aannemelijk dat verzoeker na het ontvangen van een oproepingsbrief van 3 februari 2012 waarbij hij zich binnen de veertien dagen zou hebben moeten aanbieden bij het parket te Tumaco, zich daar niet zou hebben aangeboden uit vrees voor leden van 'los Rastrojos', doch dit wel zou hebben gedaan een maand na de aanslag van 1 februari 2012 bij de Personeria, die volgens verzoeker zijn gegevens doorstuurde naar het parket en naar de politie (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 26). Verzoekende partijen slagen er aldus niet in om verzoekers nalatigheid te kunnen verklaren of te weerleggen, hetgeen op zijn beurt afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen als zou hij kroongetuige zijn geweest in het kader van de aanslag van 1 februari 2012 en daarom zou zijn bedreigd door leden van paramilitaire groeperingen.

Verzoekende partijen betogen voorts in het verzoekschrift dat verzoeker in eerste instantie zijn leven en dat van zijn gezin wilde veilig stellen en bijgevolg niet informeerde naar de situatie van de collega die op de dag van de feiten samen met hem werkzaam was. Verzoekende partijen voegen hieraan toe dat deze collega geen vriend, noch vaste collega was en dat verzoeker met hem geen persoonlijke band had.

De Raad acht het evenwel niet plausibel dat verzoeker zich niet zou hebben geïnformeerd bij de collega die eveneens aanwezig zou zijn geweest ten tijde van de aanslag en die gesteld zou hebben de dader te hebben gezien. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoeker zich bij hem zou informeren over diens situatie teneinde zijn eigen situatie, veiligheid en risico op een correcte wijze te kunnen inschatten en de nodige voorzorgsmaatregelen aan de dag te leggen. Dat verzoeker dit naliet omdat hij zijn eigen hachje en dat van zijn gezin wilde redden, kan dan ook niet overtuigen.

Verzoekende partijen vervolgden in voorliggend verzoekschrift dat verzoeker er pas op 18 februari 2012 in slaagde om Tumaco te verlaten samen met zijn gezin. Zij verwijzen naar de praktische kwesties die geregeld moesten worden, de lange duurtijd van het traject naar Armenia, alsook merken zij op dat zij in de nacht Tumaco uiteindelijk verlieten en een rit van twee à drie dagen aanvatten. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich in dit kader beperken tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, wat geen dienstig verweer is en waarmee zij geen afbreuk kunnen doen aan voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen.

Verzoekende partijen benadrukken voorts in hun verzoekschrift dat zij daags na de bedreigingen onderdoken bij een vriend van verzoeker in Calamar en dat zijn belagers hem aldus niet langer thuis zouden kunnen aantreffen en bijgevolg konden vermoeden dat verzoeker tijdig was vertrokken. De Raad stelt na lezing van de administratieve dossiers vast dat verzoekende partijen zich te dezen bedienen van een *post factum*-bewering, die niet de minste steun vindt in hun verklaringen zoals zij deze hebben

afgelegd tijdens hun persoonlijke onderhouden op het CGVS en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen teneinde hun verklaringen geloofwaardig te laten schijnen. Dergelijk verweer kan echter niet overtuigen om de voormelde overwegingen van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen.

In zoverre verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog aanvoeren dat het aan de commissaris-generaal toekomt om verdere diepgaande bevragingen te doen over het te regelen transport voor de verhuis vanuit Tumaco, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen zelf verantwoordelijk zijn voor de verklaringen die zij afleggen en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Verzoekende partijen, noch hun advocaat maakten doorheen de persoonlijke onderhouden enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook niet ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens de persoonlijke onderhouden onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit het relaas van verzoekende partijen. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissingen.

Waar verzoekende partijen hekelen dat de commissaris-generaal ten onrechte motiveert dat verzoeker er nog een maand na zijn vertrek uit Tumaco over doet om een aangifte in te dienen, gaan zij uit van een foutieve lezing van de bestreden beslissingen. Daarin wordt immers gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat verzoeker één maand na de aanslag op 1 februari 2012, na zijn verhuis naar een andere stad en nadat hij reeds had vernomen dat hij werd opgeroepen door het parket pas een klacht zou indienen bij een instantie die volgens zijn verklaringen zijn gegevens doorstuurde naar het parket en de politie.

2.3.5.2.2. Verder overweegt de commissaris-generaal pertinent als volgt:

“Er moeten eveneens vraagtekens worden geplaatst bij het verdere verloop van de bedreigingen, met name de dreigbrief van juni 2017 (CGVS p.17, p.24). Het document op zich dient u vooreerst al niet in bij het CGVS. U weet naar eigen zeggen niet wat u ermee gedaan heeft en u speculeerde dat het zelfs in de vuilnisbak kon zijn beland (CGVS p.24; zie ook p.26). Echter is dit weinig geloofwaardig, gelet op uw eerdere aangifte bij de Personeria waar uw verklaringen volgens u moesten worden geverifieerd en waardoor u dus goed op de hoogte moest zijn van het belang van dergelijke bewijsstukken in zulke procedures (CGVS p.23). Het houdt bijgevolg erg weinig steek dat u de brief zomaar zou verliezen of bij het vuilnis kieperen, in plaats van het te bewaren. Zeker ook in het licht van uw tweede aangifte bij de Personeria, die u nota bene zes dagen na het ontvangen van de brief zou hebben ingediend (CGVS p.18) en waar u dit had kunnen neerleggen als bewijsstuk. Dit alles terzijde, kan ook worden afgevraagd waarom Ma.(...), uw belager, u door middel van die brief aanschreef in verband met uw sociaal werk (CGVS p.17). Indien hij en zijn groepering danig veel aanstoot namen aan uw activiteiten in Armenia, voor zover geloofwaardig (zie infra), en deze hun drughandel tegenwerkten, kan worden verwacht dat zij u veel eerder zouden benaderen. Per slot van rekening zou u al sinds maart 2012 voor die gemeenschap hebben gewerkt (CGVS p.9) en suggereert u dat Ma.(...) linken had met uw lokale gemeenschapsraad (CGVS p.25). Er kan evenzeer worden afgevraagd waarom er in de voormelde dreigbrief ook gealludeerd werd op de eerdere bomaanslag in Tumaco, hoewel er ondertussen al meer dan 5 jaar verstreken was (CGVS p.17). Indien de verantwoordelijken van die aanslag grieven tegenover u hadden omwille van de persoon die u had gezien (zie supra), kan opnieuw worden van uit gegaan dat zij er geen ettelijke jaren zouden laten overgaan alvorens actie tegenover u te ondernemen. Vanuit diezelfde optiek is het weinig aannemelijk dat zij u pas in december 2021 – nog eens 4 jaar later en intussen 9 jaar na de bomaanslag – probeerden te lokaliseren via uw echtgenote (CGVS p.18). Uw uitleg dat de persoon die de explosieven voor die aanslag leverde werd opgepakt in 2021 (CGVS p.15), hij nog niet is veroordeeld en zijn groepering u heden zoekt zodoende de gerechtelijke procedure tegen hem niet nog meer gewicht te geven (CGVS p.18), kan hierbij moeilijk overtuigen. Uit uw verklaringen en uit een van de nieuwsberichten die u neerlegde, blijkt namelijk dat er reeds in de onmiddellijke nasleep van de explosie in 2012 een aantal vermoedelijke daders werden opgepakt en voorgeleid voor een rechter (CGVS p.23; zie document nr. 9 in uw administratief dossier). Mochten Ma.(...) en zijn groepering werkelijk schrik gehad hebben dat u uit de biecht zou klappen, lijkt het weinig plausibel dat zij u in die periode gewoon lieten vertrekken vanuit uw woonplaats en zij hetzelfde deden in 2017, om dan in 2021 uw echtgenote te bestoken met telefoontjes en van haar te eisen dat zij uw locatie doorgeeft. Logischerwijze hadden zij u in dat geval al veel eerder gelokaliseerd en uitgeschakeld. Het gaat hier per slot van rekening om leden van een geduchte criminele groepering.”

Verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift aan dat verzoeker de dreigbrief van juni 2017 niet met zich meenam daar het een risico inhield voor zijn veiligheid mocht die brief op zijn persoon worden aangetroffen. Zij vervolgen dat verzoeker bovendien op 3 juli 2017 een klacht indiende naar aanleiding van deze bedreigingen en dat uit het bijgebrachte e-mailverkeer tussen verzoeker, de politie en de Unidad de Proteccion (UDP) onmiskenbaar blijkt dat verzoeker in de “onverdachte tijden” een klacht indiende. Daarnaast benadrukken zij dat het weinig toelichting behoeft dat een boven de wet opererende paramilitaire groepering de achtergrond van hun geviseerde doelwit (*in casu* verzoeker) kennen en zijn sociaal werk aldus aanhalen in hun dreigbrief. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband naar de aan het verzoekschrift gevoegde stukken (stukken 5-6 en 9-11), tevens opgenomen in het administratief dossier (map ‘Documenten’).

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met deze argumentatie in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het verwijzen naar reeds voorgelegde en beoordeelde documenten en het minimaliseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan de voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen. Wat betreft de documenten waarnaar verzoekende partijen verwijzen, kan nog dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.5.3.

Verzoekende partijen vervolgen in hun verzoekschrift dat Ma. in februari 2021 werd aangehouden en diens vervolging nadien dan ook verklaart waarom het niet onaannemelijk is dat verzoeker pas in december 2021 opnieuw bedreigingen ontving, ditmaal via zijn partner. Hoewel uit de door verzoeker bijgebrachte persartikels (verzoekschrift, stukken 7-8 en administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 9) blijkt dat Ma. in 2012 en in 2021 voor twee verschillende incidenten werd gearresteerd, kan dit niet verklaren waarom verzoeker slechts in juni 2017 en in december 2021 – zij het via zijn echtgenote – zou zijn bedreigd omwille van zijn sociaal werk, dan wel zijn aanwezigheid ten tijde van de aanslag van februari 2012. Dit klemt des te meer daar een partner van Ma. volgens de uiteenzetting in het verzoekschrift alsnog verzoeker in 2021 zou hebben bedreigd.

Voor het overige volharden verzoekende partijen in hun eerder afgelegde verklaringen, poneren zij een vrees voor vervolging en minimaliseren zij de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen voormelde motieven in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.5.2.3. Voorts wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd als volgt:

“Daarnaast moet worden vastgesteld dat uw verklaringen niet eensluidend zijn doorheen uw asielprocedure. U woonde van 2012 tot 2017 in Armenia en van 2017 tot aan uw vertrek naar Spanje in Pereira (CGVS p.4-5). Tijdens uw spontane relaas op het CGVS, waarbij er u gevraagd werd naar alle incidenten die u had meegemaakt, verwees u wat die hele periode betreft enkel naar de voormelde dreigbrief omwille van uw sociaal werk (CGVS p.17-18). Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) rept u echter met geen woord over deze brief, en beschreef u daarentegen dat u wegens uw sociale activiteiten dreigtelefoons kreeg, dat u vervolgens tweemaal in elkaar geslagen werd en dat men u bij die laatste gelegenheid met een mes in uw been had gestoken. En hoewel u bij DVZ ook Ma.(...) vernoemde, stelde u dat hij deel uitmaakt van de groepering Aguilas Negras en dat al uw problemen aan hen toe te schrijven zijn (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.3). Op de zetel van het CGVS linkte u hem nochtans uitsluitend aan ‘los Rastrojos’ en aan ‘Grupo 29’ van de FARC (CGVS p.18-19). Een dergelijke mate van flagrante tegenstrijdigheid over uw vervolgingsfeiten en de groep die u vreest, en die dus de kern van uw asielmotieven beslaan, ondermijnt op fundamentele wijze de waarachtigheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uw uitleg na confrontatie, namelijk dat u de dreigbrief bij DVZ niet vermeldde omdat u die niet in uw bezit had (CGVS p.31), is op zich al weinig ernstig, daar u wel over de brief sprak op uw persoonlijk onderhoud maar deze evenmin voorlegde aan het CGVS (zie supra). Dat de DVZ-ambtenaar u voorts verkeerd zou begrepen hebben en dat de andere bedreigingen en geweldplegingen niet te maken hadden met uw asielmotief maar wel met een diefstal (waarbij er een telefoon en geld gestolen werden) kan evenmin worden aangenomen. Niet alleen zijn uw toenmalige verklaringen duidelijk en voor weinig interpretatie vatbaar, ook verklaarde uw echtgenote Y.(...) bij DVZ dat u door de groepering die jullie vreesden – toen nog de Aguilas Negras – in elkaar geslagen werd en linkte zij dit niet aan een diefstal. Bovendien haalde ook zij bij DVZ niet aan dat u ooit een dreigbrief zou hebben ontvangen (zie CGVS-vragenlijst xxx7, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS repten jullie beiden met geen woord over dergelijke gewelddadige diefstal. Het argument dat u geen kopie zou hebben ontvangen van uw DVZ-verslag kan evenmin de grote evoluties binnen uw

verklaringen opheffen. U beaamde immers dat u toen wel zelf de belangrijkste elementen van uw asielmotieven had aangehaald (CGVS p.3) en daarbuiten stelde de Dienst Vreemdelingenzaken-ambtenaar verschillende bijvragen en werd het uiteindelijke verslag aan u voorgelezen in het Spaans, bevestigde u dat het overeenstemt met de werkelijkheid en ondertekende u het voor akkoord (zie CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ). Over Y.(...)'s opeenvolgende verklaringen moet trouwens ook een en ander worden opgemerkt. Hoewel zij tijdens haar persoonlijk onderhoud beschreef en aangaf dat zij in totaal 4 of 5 dreig telefoons ontving (CGVS xxx7 p.11-13), verklaarde zij aan de DVZ dat haar belagers haar "heel veel" en "ontelbare keren" opbelden hetgeen toch wijst op een veel hoger aantal dan enkel 4 of 5 keer (zie CGVS-vragenlijst xxx7, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Evenzeer opvallend is dat zowel u als Y.(...) op haar persoonlijk onderhoud stelde dat uw stief-/adoptievader in februari 2022 op gewelddadige wijze werd aangevallen, aldus middenin de periode van haar telefonische belagingen (CGVS p.17-18; CGVS xxx7 p.11-12), terwijl u daarentegen bij DVZ aangaf dat dit in augustus en september 2022 gebeurde (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Opnieuw allesbehalve consistente verklaringen dus."

Verzoekende partijen proberen de vastgestelde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissingen en de incoherenties in hun opeenvolgende verklaringen uit te leggen door te stellen dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken problematisch was op meerdere vlakken. Hiermee slagen zij er echter niet in te overtuigen. Verzoekende partijen hekelen in dit verband dat zij nooit een kopie hebben ontvangen van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat er geen tolk ter beschikking stond en de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken de rol van tolk op zich nam, doch vermoedelijk een te gebrekkige kennis van het Spaans had en dat zij het verslag van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken hebben ondertekend zonder te weten wat de inhoud daarvan was.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden doordat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet verhindert immers niet dat de interviewer zich uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst. Aan de ambtenaar wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld. Verzoekende partijen brengen overigens geen concrete elementen aan om aan te tonen dat de betrokken ambtenaar het Spaans niet of onvoldoende zou beheersen, doch blijven steken in hypothetische opwerpingen. Uit de notities van de interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken valt voorts op geen enkele wijze af te leiden dat er zich daadwerkelijk problemen met de vertaling door de ambtenaar zouden hebben voorgedaan. Integendeel blijkt dat verzoekende partijen op omstandige wijze hun relaas hebben uiteengezet en dat hen aan het einde van het interview uitdrukkelijk werd gevraagd of zij verder nog iets wensten toe te voegen, wat verzoekende partijen ook deden door te verwijzen naar de problemen in hoofde van hun (schoon)familie omwille van de problemen van verzoeker. Daarenboven geeft verzoekster bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat zij de ambtenaar die Spaans met haar sprak wel degelijk begreep (administratief dossier, CGVS verzoekster, p. 3). Ook verzoeker geeft aan de ambtenaar, minstens in het algemeen, te hebben begrepen maar dat ze niet weet wat hij heeft neergeschreven (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 3). Verder geeft verzoeker aan dat zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen behoudens het feit dat hij geen kopie ontving van het onderhoud (*ibid.*). Hoewel verzoekster aangeeft dat zij niet de kern van haar problemen heeft kunnen uiteenzetten, slaagt zij er niet in om concreet de duiden welk incident zij niet heeft kunnen aanklaarten (administratief dossier, CGVS verzoekster, p. 4). Overigens is het in dit verband frappant dat dezelfde vertaalproblemen zich zouden hebben voorgedaan tijdens de twee losstaande interviews van verzoekende partijen op de Dienst Vreemdelingenzaken, met betrekking tot onder meer de groepering die verzoeker zou vrezen en het al dan niet ontvangen van een dreigbrief, maar dat de persoonsgegevens van verzoekende partijen zoals zij deze hebben uiteengezet op de Dienst Vreemdelingenzaken dan wel overeenstemmen met hun verklaringen op de zetel van het CGVS.

Verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift voorts aan dat verzoeker initieel daadwerkelijk in de overtuiging verkeerde dat de dreig telefoons, de diefstal van en de slagen en verwondingen waarbij men met een mes in zijn been stak verband hielden met de problemen waarvoor hij asiel aanvraag in België en het pas later duidelijk werd dat dit niet het geval was. De Raad merkt op dat verzoekende partijen met dit *post factum*-betoog geen enkel valabel argument bijbrengen om de lacunes in hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken te verklaren of te weerleggen. Er dient immers te worden vastgesteld dat ondanks het feit dat de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van verzoekende partijen kon worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit hun asielaas zouden vermelden, zo ook de dreigbrieven die verzoeker zou hebben ontvangen, *quod non in casu*.

Over hun wisselende verklaringen omtrent de groepering waartoe Ma. zou behoren, beargumenteren verzoekende partijen in het verzoekschrift dat zij telkens verwezen naar paramilitaire, extremistische groeperingen en dat het bovendien allerm minst eenvoudig is om te weten tot welke groepering een specifiek bendelid behoort. Zij vervolgen dat verzoeker zich baseerde op berichten in de media omdat hij er zelf geen zicht op had, dat ook de politie initieel aangaf dat Ma. tot 'Grupo 29' behoorde van de FARC en later een link legde met 'los Rastrojos' zodat het niet onlogisch is dat verzoeker zijn verklaringen heeft bijgesteld.

De Raad onderstreept dat verzoekende partijen met dit betoog geen verklaring bijbrengen om hun beweringen op de Dienst Vreemdelingenzaken als zou Ma. tot de *Aguilas Negras* behoren, in tegenstelling tot 'Grupo 29' of 'los Rastrojos' te verklaren of te weerleggen. Te meer daar uit hun verklaringen en ook de argumentatie in het verzoekschrift blijkt dat zij reeds ten tijde van hun verblijf in Colombia op de hoogte waren van de banden tussen Ma. en 'Grupo 29' of 'los Rastrojos'. Dat verzoekende partijen incoherente en zelfs foutieve verklaringen afleggen met betrekking tot de groepering waartoe Ma. – een kernfiguur uit hun vluchtrelaas – zou behoren, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Door verder te volharden in hun verklaringen zoals zij deze hebben afgelegd tijdens hun persoonlijke onderhouds op het CGVS slagen verzoekende partijen er evenmin in om de voormelde pertinente en aperte tegenstrijdigheden in hun verklaringen te herstellen.

2.3.5.2.4. Daarnaast overweegt de commissaris-generaal nog op goede gronden:

“Voorts valt jullie gedrag niet te verenigen met jullie voorgehouden vrees. Afgaand op de laatste versie van uw relaas (zie supra), is het merkwaardig dat u na het ontvangen van de dreigbrief alleen naar Pereira verhuisde en uw echtgenote achterbleef. Gevraagd om welke reden zij niet mee reisde naar daar, verwees u opnieuw naar praktische redenen: u kende er niemand, u wist niet waar u terecht kon en waar u iets zou huren, uw partner zelf was aan het werk en haar dochter liep school (CGVS p.27). Nochtans verklaarde u eerder, en hiermee in tegenstrijd, dat u ginds in Pereira mocht verblijven in de boerderij van een oud-collega van wie u eerder de contactgegevens had doorgerekregen (CGVS p.8; CGVS xxx p.14) en kan moeilijk worden ingezien waarom Y.(...) en haar dochter u niet naar daar zouden vergezellen. Hun tewerkstelling en scholing weegt daarbij niet op tegenover de dreiging die jullie beschreven.”

Door in het verzoekschrift te verwijzen naar de tewerkstelling van verzoekster en de scholing van haar dochter en het feit dat zij niet expliciet in de dreigbrief werden geviseerd, brengen verzoekende partijen geen enkel concreet argument bij om de vaststelling te verklaren of te weerleggen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker alleen naar Pereira verhuisde.

Verder is het tevens opvallend dat verzoeker op 14 (of 16) april 2019 opnieuw zonder zijn echtgenote het land verliet (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 27-28; 'verklaring DVZ', vraag 37). Verzoeker haalt in dit verband financiële redenen en de dure vliegtuigtickets aan (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 28). Nog daargelaten het feit dat verzoeker over land had kunnen reizen naar een (buur)land, zijn verzoeksters verklaringen tegenstrijdig met voormelde uitleg. Zo verklaart zij dat zij haar paspoort, dat op 23 mei 2019 werd afgegeven, had aangevraagd met als doel op strandvakantie te gaan in Mexico samen met haar dochter (administratief dossier, CGVS verzoekster, p. 9). Dergelijke plannen wijzen er toch op dat er meer financiële middelen voorhanden waren en ondermijnt de voorgehouden vrees voor vervolging vanwege doodsbedreigingen door een gewapende groepering. Eens te meer daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster en haar dochter de plezierreis naar Mexico ook daadwerkelijk ondernamen. Overigens blijkt ook uit verzoekers verklaringen dat hij geld kon lenen van een vriendin voor de bekostiging van zijn vliegtuigticket (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 28). In zoverre verzoekende partijen hun gedrag pogen te vergoelijken stellende dat verzoekster en haar dochter op dat ogenblik nog geen problemen kenden en de reis werd ondernomen met geld van haar ex-partner, slagen zij er niet in te overtuigen. Van een (lid van een) gewapende paramilitaire beweging kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij hun dreigementen ten gepaste tijde ten uitvoer leggen, zij het door druk te zetten op familieleden. De houding van verzoekende partijen doet dan ook ernstig afbreuk aan de ernst en waarachtigheid van de voorgehouden problemen.

Door in het verzoekschrift te erkennen dat verzoeker in Spanje slechts na verloop van tijd een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat hij naar Ibiza reisde omdat hij gehoord had er werk te kunnen vinden en dit niet betekent dat hij geen problemen zou hebben gekend, beperken

verzoekende partijen zich wederom tot het volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee zij evenwel geenszins afbreuk vermogen te doen aan de volgende pertinente motivering:

“Verder moet er eveneens worden gewezen op uw eigen gedrag na het verlaten van uw land van herkomst. Het CGVS acht het bijzonder eigenaardig dat u vier dagen na uw aankomst in Madrid (op 17 april 2019) bent doorgereisd naar Ibiza (CGVS p.28; zie paspoortstempels), en ook dat u vervolgens pas één jaar en twee maanden later, op 24 juni 2020, daar een verzoek om internationale bescherming deed (zie antwoord van de Spaanse autoriteiten in de map ‘landeninformatie’ van uw adm. dossier). In het geval van een werkelijke vrees (en een mogelijke gedwongen repatriëring naar Colombia vanwege illegaal verblijf) kan worden verwacht dat u zich veel eerder zou informeren naar uw verblijfmogelijkheden en dat u dus ook veel eerder een beroep zou doen op de Spaanse asielprocedure en dit onmiddellijk bij aankomst in Madrid. Dit gegeven, alsook uw eigen beschrijvingen hieromtrent, wijzen erop dat uw vertrek uit Colombia niet is ingegeven door problemen met een gewapende groep maar wel met als doel in Europa te kunnen werken (CGVS p.28-29). (...)”

Gelet op voorgaande vaststellingen slagen verzoekende partijen er niet in aannemelijk te maken problemen te hebben gekend met de FARC, ‘los Rastrojos’ en Ma. omwille van verzoekers aanwezigheid tijdens een aanslag in februari 2012.

2.3.5.2.5. Evenmin slagen verzoekende partijen erin een geloofwaardig beeld te schetsen van het voorgehouden sociaal leiderschap van verzoeker.

In dit verband wordt vooreerst terecht in de bestreden beslissingen opgemerkt als volgt:

“Het CGVS kan verder evenmin geloof hechten aan uw sociaal leiderschap, want ook daarover zijn uw verklaringen tegenstrijdig en niet aannemelijk. U beweerde dat u begon met sociale activiteiten in maart 2012 en dat u de personen van uw gemeenschap had leren kennen via uw werk bij de overheid (CGVS p.9-10). Daargelaten dat deze timing niet overeenkomt met wat u bij DVZ beschreef – u liet daar namelijk optekenen dat u pas vanaf 2017 voor uw gemeenschap begon te werken, wat opnieuw een flagrante en doorslaggevende tegenstrijdigheid is (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.3) – is uw beweerde startperiode in maart 2012 toch opvallend wetende dat u op 28 februari 2012 nog maar verhuisd was vanuit Tumaco (CGVS p.4). Gezien de aard van uw job voor de overheid, namelijk het overhandigen van waterfacturen, lijkt het onwaarschijnlijk dat u in slechts enkele weken geïncorporeerd raakte en het vertrouwen kon winnen van de hulpbehoevenden en de sociale werkers in uw dorp (CGVS p.9-10). Eveneens opvallend is dat u verklaarde voor de LGBTI-gemeenschap te hebben gewerkt doch gevraagd wat u precies deed daarrond, kon u dit alles behalve concretiseren en begon u in uw antwoord plotseling te verwijzen naar daklozen en personen met een beperking (CGVS p.11). Dit komt bezwaarlijk doorleefd over. Hetzelfde moet worden besloten bij het gegeven dat u enerzijds aangaf te hebben samengewerkt met de lokale gemeenschapsraad maar anderzijds niet eens kon zeggen wie de president (en vicepresident) daarvan waren (CGVS p.12). Nochtans blijkt uit de landeninformatie dat dergelijke raden een vaste structuur hebben met een president aan het roer (zie informatie toegevoegd aan map ‘landeninformatie’ van uw dossier). Dat u zoiets essentieels niet weet, en trouwens evenmin kon zeggen wie de burgemeester van uw dorp was op dat moment (CGVS p.12), is niet aannemelijk indien u daar jarenlang actief was. Dat u geen affiniteit heeft met sociaal leiderschap, blijkt voorts nog uit uw beschrijving als zou u na het ontvangen van de dreigbrief (voor zover geloofwaardig), van de ene dag op de andere met uw sociale activiteiten zijn gestopt zonder hier met iemand van uw collega’s of uw gemeenschap over te spreken. U oppert hierbij dat u niemand daarbij wilde betrekken, doch in het geval van werkelijk leiderschap kan worden verwacht dat u hen op zijn minst zou waarschuwen en u alvorens te vertrekken een oplossing zou zoeken voor uw collega’s en voor de meest hulpbehoevenden uit uw gemeenschap, in plaats van met de noorderzon te verdwijnen (CGVS p.25-26). Er moeten toch bepaalde personen geweest zijn die u kon vertrouwen na zo veel jaren dienst. Er moet eveneens worden aangestipt dat u geen foto’s indiende ter staving van uw vermeende activiteiten (CGVS p.16) en u zichzelf voorts nog tegensprak over het lot van uw collega’s. Meer bepaald verklaarde u bij DVZ dat een van hen, een zekere J.(...) B.(...), gedood werd door Ma.(...), reden waarom deze laatste nu in de gevangenis zou zijn beland (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.3). Op het persoonlijk onderhoud beweerde u dan weer niemand te kennen die nog slachtoffer van Ma.(...) is geworden sinds 2012 en, vervolgens geconfronteerd met de naam die u bij DVZ opnoemde, stelde u dat hij eigenlijk geen collega van u was en dat u denkt dat deze persoon vermoord werd en u zich dat niet goed kunt herinneren (CGVS p.31), een zeer inconsistent en weinig precies antwoord. In het geval van een werkelijk engagement voor uw gemeente, had u dit logischerwijze goed opgevolgd. Tot slot kan hierbij nog worden toegevoegd dat ook de Spaanse asielinstantie tot de conclusie kwam dat u niet actief bent

geweest als sociaal leider in Colombia cf. de weigeringsbeslissing die u indiende aan het CGVS (zie vertaling in map 'documenten')."

Verzoekende partijen betogen in het verzoekschrift dat verzoeker zeer gedetailleerde uiteenzettingen gaf van de sociale activiteiten waarbij hij betrokken was in Quimbaya en benadrukken dat er daarom bedreigingen werden geuit door Ma. aan zijn adres. Zij vervolgen dat verzoeker naar waarheid heeft verklaard dat J. B. een kennis, doch geen directe collega was. De Raad wijst erop dat verzoekende partijen hiermee opnieuw niet verder komen dan het minimaliseren, bekritisieren en tegenspreken van de vaststellingen die in de bestreden beslissingen gedaan worden, wat geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoeker vage en niet-doorleefde verklaringen aflegt omtrent zijn sociale activiteiten.

Ter staving van verzoekers voorgehouden sociaal werk leggen verzoekende partijen een attest van de gemeenschapsraad van Buenos Aires voor (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 4) en een verklaring van de gemeenschapsraad van de gemeente Quimbaya – Quindio - Colombia van 29 augustus 2023 met beëdigde vertaling (aanvullende nota van 9 februari 2024, stuk 2).

Over het eerste attest treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt: *"Het door u neergelegde attest van de gemeenschapsraad van Buenos Aires (Armenia) kan hier niets aan veranderen. Aangezien uit de vertaling blijkt dat het document 'op vraag van een familielid' opgesteld werd, heeft het een erg gesolliciteerd karakter en is de bewijswaarde van dergelijke stukken erg relatief (zie vertaling in map 'documenten'). Het valt hierbij op dat u niet weet wie dit document geschreven heeft (CGVS p.12) – hoewel het ondertekend is door de wettelijke vertegenwoordiger van de gemeenschapsraad – en ook dat het document vermeldt dat u tot 2018 sociaal leider was, terwijl u verklaarde sinds 2017 niets meer te hebben gedaan voor uw gemeenschap (CGVS p.25-26)."*

Verzoekende partijen menen dat het, gezien het tijdsverloop sinds de feiten, niet behoeft te verbazen dat verzoeker niet weet wie het document heeft opgesteld en hekelen dat de commissaris-generaal het document als gesolliciteerd bestempelt.

De lacune in verzoekers kennis die in de bestreden beslissingen aangehaald wordt, over de naam van de wettelijke vertegenwoordiger van de gemeenschapsraad waarvoor verzoeker naar eigen zeggen vijf jaar zou hebben gewerkt is echter duidelijk en betreft geen detail. Verzoekers onwetendheid in dit verband kan dan ook niet worden verklaard door het loutere tijdsverloop sinds de beweerde feiten. Door verder te onderlijnen dat verzoeker in 2017 is gestopt met zijn werkzaamheden voor de gemeenschapsraad brengen verzoekende partijen overigens geen concreet en valabel argument bij om te verklaren waarom in het document melding wordt gemaakt van werkzaamheden tot 2018. In deze is het opvallend dat de verklaring van de gemeenschapsraad van de gemeente Quimbaya - Quindio - Colombia van 29 augustus 2023 met beëdigde vertaling (aanvullende nota van 9 februari 2024, stuk 2), die evenzeer op vraag van verzoeker en met het oog op zijn procedure internationale bescherming werd opgesteld, plots wel melding maakt van het feit dat verzoeker tussen 2012 en 2017 actief was als medewerker van de Junta de Acción Comunal (JAC).

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat de voormelde attesten van de gemeenschapsraden, de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent verzoekers sociaal activisme en engagement niet kunnen herstellen. De attesten vertonen immers een gesolliciteerd karakter en hebben dus geen objectieve bewijswaarde. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is.

Met betrekking tot de verklaringen van verzoekster, wordt in de bestreden beslissing voorts terecht opgemerkt als volgt:

"Wat uw echtgenote Y.(...) betreft, wenst het CGVS nog op te merken dat ook zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over eventuele sociale activiteiten. Waar zij bij DVZ nog duidelijk en onomwonden aangaf als sociaal leider te hebben gewerkt, en zich te hebben beziggehouden om kinderen van straat en uit de criminaliteit te halen (CGVS-vragenlijst xxx, ingevuld op de DVZ, vraag 3.3), ontkende zij dit tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk en beschreef ze dat zij zelf niets te maken had met wat u deed en u enkel sporadisch begeleidde, omdat zij weinig vrije tijd had (CGVS p.8). Opnieuw een opvallende evolutie binnen jullie verklaringen, waaruit hoe dan ook niet kan worden besloten dat Y.(...) als sociaal leider actief zou zijn geweest. Dat zij daarbuiten actief is geweest als secretaresse op het gemeentebestuur, en zij aanwezig was op gemeentelijke evenementen en stemmen ronselde voor de burgemeesters onder wie zij werkte (CGVS xxx p.6-7), hoeft voorts niet te worden betwist, maar biedt op zich geen aanleiding voor de toekenning van internationale bescherming voor haar (en bij uitbreiding evenmin in uw hoofde). Zo verklaarde Y.(...) dat zij deze ondersteunende taken

uitvoerde onder zowel Conservatieve als Liberale burgemeesters, hetgeen beiden nog steeds grote leidende partijen zijn in Colombia. Bovendien blijkt nergens uit jullie beider verklaringen dat jullie ooit ernstige, concrete problemen hebben gekend omwille van haar tewerkstelling. Temeer Y.(...) na het stopzetten van haar werk voor het gemeentebestuur, omdat haar contract afgelopen was, nog een tijdlang in Colombia gebleven is en voor een schoonmaakbedrijf gewerkt heeft (CGVS p.5-6). Het bijgebrachte document met overzicht van Y.(...)'s werkposten bij de gemeente, verandert niets aan het voorgaande."

Verzoekende partijen beargumenteren in het verzoekschrift opnieuw dat de ambtenaar op de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeksters verklaringen foutief heeft begrepen of geformuleerd omdat hij de rol van tolk meende te mogen waarnemen. De Raad verwijst naar de vaststellingen in punt 2.3.5.2.3. en besluit dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen/misverstanden tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op te werpen. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoekende partijen opgeworpen vermeende vertaalproblemen/misverstanden geen verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen. Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoekende partijen vasthouden aan hun verklaringen zoals zij deze hebben afgelegd op de zetel van het CGVS. Het volharden in één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het ontkennen van andere afgelegde verklaringen is evenwel niet van die aard om de vastgestelde incoherenties te verschonen of toe te dekken.

2.3.5.2.6. Verzoekende partijen wijzen doorheen het verzoekschrift nog op verzoekers *"eerder laaggeschoold profiel, waarmee verwerende partij rekening moet houden in haar vraagstelling en ondervragingstechnieken"*. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier van verzoeker blijkt dat hij zijn middelbaar onderwijs heeft afgemaakt en vervolgens een technisch diploma van ingenieur behaalde (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 7; administratief dossier, 'Verklaring DVZ' verzoeker, vraag 11), zodat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat verzoeker laaggeschoold is. Verder kan uit de stukken van het administratief dossier niet blijken dat verzoeker niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van zijn verzoek om internationale bescherming zijn asielrelaas op een samenhangende, doorleefde en coherente wijze uiteen te zetten, en dit omwille van zijn *'eerder laaggeschoold profiel'*. Verzoeker zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Hij beperkt zich ertoe op algemene wijze te verwijzen naar zijn voorgehouden profiel. Hij toont daarbij evenwel niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissingen. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal rekening moest houden met zijn profiel bij zijn vraagstelling en ondervragingstechnieken. Daarenboven vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van dit persoonlijk onderhoud en maakte hij hierover geen opmerkingen over aan het CGVS. Aldus wordt hij overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van de voormelde passages uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud.

2.3.5.3. De overige documenten die verzoekende partijen voorleggen zijn, in tegenstelling tot het uitvoerig betoog in het verzoekschrift, niet van die aard dat ze de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming vermogen te herstellen.

Verzoekers voegen de eerder voorgelegde stukken opnieuw bij het verzoekschrift (stukken 4-6, 9-12) en betogen dat deze stukken minstens een begin van bewijs vormen van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging. Zij uiten echter geen concrete kritiek op de motieven in de bestreden beslissingen hierover behalve dat de stukken volgens hen onvoldoende in aanmerking werden genomen. Hiermee brengen verzoekende partijen geen geconcretiseerd verweer bij om de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen in dit verband te verklaren of te weerleggen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen terecht vastgesteld als volgt:

"Uw internationaal paspoort, dat van uw echtgenote en haar identiteitskaart bevestigen jullie nationaliteit en identiteit, elementen die niet ter discussie staan. Ook het gegeven dat jullie gehuwd zijn, wat wordt gestaafd met de huwelijksakte, wordt door het CGVS niet betwist. De ontslagbrief van het bedrijf waarbij uw echtgenote werkte, staaft enkel haar verklaring daar tot 16 april 2022 te hebben gewerkt doch spreekt zich niet uit over de reden van haar vrijwillig ontslag. De persartikelen berichten weliswaar over

personen die gearresteerd werden naar aanleiding van de voormelde bomaanslag in Tumaco, en over intimidatie vanwege Ma.(...) tegen een LGBTI-activist, maar nergens in deze artikelen wordt uw naam vermeld. Louter op basis van deze stukken kan niet worden besloten dat u in het vizier staat (of hebt gestaan) van de erin vernoemde daders. Het besluit van de Slachtoffereenheid kan dat evenmin. Eender wie kan immers eender welke verklaringen gaan afleggen. En hoewel u verklaarde dat uw getuigenissen daar werden geverifieerd (CGVS p.23), blijkt na vertaling dat de eenheid meldt dat u slachtoffer zou zijn geworden van vermeende bedreigingen. Ook voor hen staat het met andere woorden niet vast dat u daadwerkelijk bedreigd werd. De verificatie waarvan sprake bestond er volgens het besluit in dat de lokale en nationale persberichtgeving werd geconsulteerd, waaruit bleek dat de aanslag waarover u sprak wel degelijk heeft plaatsgevonden, niets meer en niets minder. Er dient overigens te worden aangestipt dat, volgens de landeninformatie, de eenheid tot doel heeft geldelijke of humanitaire bijstand te verlenen en dat insluiting in het Slachtofferregister louter op basis van verklaringen gebeurt zonder dat er door de aanvrager bewijsstukken moeten worden neergelegd (zie COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, p.45-46, toegevoegd aan de map 'landeninformatie' van uw adm. dossier). Dit document vormt bijgevolg geen sluitend bewijs voor de door u verklaarde bedreigingen vanwege een ooggetuigenis bij de voormelde aanslag in Tumaco en biedt dan ook geen tegengewicht voor uw ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen. Het verzoekschrift van de ombudsman aan de politie dd. 16/07/2017 kan, op zichzelf staand, evenmin uw problemen bewijzen. Er wordt verwezen naar uw aangifte bij het parket en naar de letterlijke verklaringen die u ginds aflegde, doch de ombudsman vermeldt eveneens dat het om 'vermeende' bedreigingen gaat en stelt nergens dat de feiten waarvan sprake geverifieerd zijn door de ordediensten. Een dergelijke verificatie blijkt evenmin uit het e-mailverkeer tussen u, de politie en de Unidad de Proteccion (UNP). Dit betreft louter een e-mail uitgaand van uzelf waarin u een samenvatting van uw asielaansluiting uitdrukt, waarop de politie antwoordt dat zij onvoldoende contactgegevens van u hebben en zij u doorverwijzen naar de UNP. Deze laatste merkten vervolgens in hun antwoord op dat u zich heden niet in Colombia bevindt. Voorts blijkt uit de door u neergelegde schermopname enkel dat de ordediensten in uw land uw aangifte nog aan het behandelen zijn, doch ook hieruit kan niet worden opgemaakt dat de Colombiaanse overheid uw verklaringen heeft geverifieerd en/of heeft geacht dat deze met de werkelijkheid zouden overeenstemmen. De andere van de overheid uitgaande documenten met betrekking op uw echtgenote (dd. 08/04/2022) en uw biologische vader (dd. 05/02/2022 en 14/02/2022) zijn evenmin bewijskrachtig voor jullie beweerde hinder met criminele groeperingen in Colombia. Enerzijds betreft het een brief van uw vader aan de ombudsman, de andere twee stukken gaan uit van de ombudsman zelf – opnieuw verzoeken van de ombudsman aan de politie – waarin hij de door uw vader en door uw echtgenote afgelegde verklaringen citeert, en naar hun problemen verwijst als zijnde 'vermeende' bedreigingen. Het e-mailverkeer naar aanleiding van uw vaders aangifte kan verder enkel aantonen dat zijn dossier werd overgemaakt van het kantoor van de ombudsman naar het parket, maar wederom blijkt nergens dat zijn verklaringen werden geverifieerd of voor waar bevonden. Het CGVS wijst overigens nog op de opvallende vaststelling dat, volgens deze documenten, het uw biologische vader (J.(...) V.(...) T.(...) Torres; zie verklaring DVZ, vraag 13) is die naar eigen zeggen op 5 februari 2022 bedreigd werd om uw locatie te weten te komen, dit terwijl u op het persoonlijk onderhoud aangaf dat het uw stiefvader was die in februari 2022 deze gebeurtenis onderging (CGVS p.18). Uw biologische vader zou pas bedreigd zijn in april 2022 (CGVS p.18). Dergelijke tegenstrijdigheden vormen een zoveelste aanwijzing dat de door u opgeworpen feiten bedrieglijk zijn en geen basis hebben in de werkelijkheid. Het laatste document aangaande de medische verzorging voor uw stiefvader na de moordpoging, kan hier evenmin een ander licht op werpen. Het formulier stelt weliswaar dat uw stiefvader op 15 februari 2022 verwondingen vertoonde aan de hals en aan de hand, maar vormt op zichzelf staand geen bewijs voor uw bewering als zou hij het slachtoffer zijn geworden van geweldplegingen door personen die naar u op zoek waren. Immers kan een arts vaststellingen doen betreffende de gezondheidstoestand van een patiënt en vermoedens hebben over de oorzaak daarvan, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de symptomen (i.c. verwondingen) werden opgelopen." Deze uitgebreide motivering blijft aldus onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.5.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd.

2.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota van 7 februari 2024 op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

*Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. *¿*Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.*

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De informatie waarnaar zij verwijzen ligt immers in lijn met deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

2.3.6.3. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET